

Beatlesácký Opatov aneb, jak se státi pověřčivým

Méně znamená někdy více, někdy však také málo

Ano, letošní třináctý ročník celorepublikového setkání Beatlemaniků je bohužel už minulostí. I tentokrát se pokusím následujícími řádky pro ty, co neměli z jakýchkoliv příčin možnost se ho zúčastnit, přiblížit tuto akci. Na druhou stranu možná probudím příjemné vzpomínky i u těch klubáků, co za zvuku beatlesácké muziky v den „D“ řádili společně s námi na parketách kulturního domu Opatov prakticky do samé půlnoci.

Tentokrát nám to vyšlo skutečně přesně na smutné datum Lennova výročí. Z těchto důvodů se promotion naší akce ve veřejných médiích lehce získala a byla poměrně masivní. (TV Nova, ČT 24, Radiožurnál, Regina, Region a Olympic). Tedy určitě nás nešlo z hlediska populace přehlédnout. Ohledně dramaturgie celého večera jsem se držel modelu dvanáctého setkání, které dle většinového názoru bylo zatím nejlepší. Jinými slovy, opět dle přísloví, že méně může být více. Byly tedy naplánovány pouze 4 skupiny a jeden host s akcentem na jejich vyšší úroveň a kvalitu. Bohužel tentokrát bylo méně až příliš. Ani ve snu jsem si nepřipouštěl, že by ona zatracená pořadová číslovka třináct mohla přenést nějaké chmury a mráčky na naše beatlesácké nebe. Inu, člověk miní a život mění.

A tak jsem se stal pověřčivým

Než se tedy začneme prokousávat programem třináctého setkání, musí přijít vysvětlení a omluva sice jediné, ale dosti podstatné vady na kráse našeho programu. Poprvé po třinácti letech organizování těchto akcí, mě jeden účinkující doslova vypekl a nechal na holičkách, a to pár dní před konáním akce. Tedy nevystoupila na konec programu slibovaná dívčí kapela „Crazy Lady“, jejíž rozpad mi oznámil její manager opravdu pár dní před naší akcí. Mohli bychom polemizovat o tom, jak většinou dopadnou kapely, kde fungují ženy a dívky. Mohli bychom obvinít manažera skupiny, či vyčítat mně, že jsem nebyl natolik operativní a nesehnal náhradu. K uvedeným spekulacím jak, kdo a kdyby jen podotknu, že kdybychom pořádali naši akci v jiném datu, určitě bych kvalitní záskok sehnal, ale na výročí Lennona vystupují i ty beatle-revivalové skupiny, co mají jinak jen dva koncerty do roka. Výsledkem mých zoufalých snah na poslední chvíli kapelu nahradit, bylo kamarádké podání pomocné ruky kapelou Bugles, která přislíbila, že dorazí po svém vystoupení v Kolíně. Bohužel, ne vlastní vinou, toto nezvládli a jejich přejezd Prahou proběhl kolem půl druhé ráno. Nezbylo tedy nic jiného, než prodloužit hrací časy ostatních, a především slovenských Chrobáků na maximum, a pak akci ukončit. Všem se za tento nedostatek programu omlouvám a stávám se pověřčivým, neboť to určitě zavinila ta zatracená třináctka!

První rána programu The Boom Orchestra zahřměla

Vzhledem k tomu, že chybějící „Crazy Lady“ byly poslední skupinou programu, tak se tato skutečnost příliš nepodepsala na celkovém průběhu večera, i když moje maličkost díky tomu neměla klidu a dobré nálady celý večer. Snad to na mě nebylo tak vidět. Krátce po devatenácté náš program začíná a zcela proti dramaturgickým zvyklostem startuje s tím nejvyspělejším, a po stránce interpretace také tím nejtěžším souborem (myšleno ve smyslu jejich repertoáru). Večer tedy otvíráme s kapelou The Boom, jejíž kvality koncem srpna prověřil sám britský Liverpool. My, co jsme tam byli, jsme už věděli, jaká lahůdka nás čeká. Ne, že byste „Boomáky“ neznali, vždyť na setkáních vystupují zcela pravidelně, ale letos to bylo premiéro-

vě s celou a „plnou polní“. Náš večer tedy otevřela celá kompletní parta „The Boom orchestra“ se všemi přídavnými sekcemi a s repertoárem těch nejtěžších skladeb. Asi nepřekvapím informací, že to byl poměrně velký oříšek ve smyslu ozvučení, které jsme v tak

velkém obsazení museli posílit a rozšířit v mnoha směrech. Párkrát to na konto této technické náročnosti v repráčkách zavazbilo, ale nutno pochopit, že pódium Opatova není prostě na tak velké soubory koncipováno a vše se připravovalo s heslem „něco za něco“.

Nakonec si myslím, že výsledek byl velmi dobrý. Nebudu rozebírat a vychvalovat jednotlivé výkony hráčů, to bychom zas měli článek na 10 stran, a tak jen zkonstatuji, že hned v úvodu mnozí návštěvníci zůstali jen stát jako opaření, s otevřenými ústy

a pohledy obdivu. Možná si někdo povšiml, že při vystoupení The Boom se netancovalo tolik, jako na následující soubory. Ano, bylo to tak. Tato skutečnost však byla jen kvalitativním důkazem toho, že jejich program byl opravdu koncertním zážitkem a lahůdkou, kterou by bylo škoda nevstřebat za plného soustředění. Na druhou stranu, písničky z pozdější produkce The Beatles zdaleka tak neprovokovaly k tanci, jako raný repertoár. Stačí vzpomenout třeba alba „Magical Mystery Tour“, kde jásajících a hopsavých RnR

The Boom

příliš neuslyšíte. A právě z tohoto alba zaznělo to nejlepší. Myslím, že i z vašich uveřejněných názorů v rubrice klubovny mohu jen potvrdit, že

The Boom-smyčková sekce

vystoupení ústecké skupiny Boom, bylo po profesní stránce největším vrcholem programu a je na místě dirigentu a vedoucímu celého orchestru, Pavlu Nepivodovi a jeho grandióznímu týmu na těchto stránkách za toto vystoupení poděkovat, jakožto za hezký dárek našemu klubu. Rána dozněla a celkem jen s minimální přestávkou se nám podařilo přestavět pódium, aby mohl nastoupit náš jediný, ale výborný a klubu zcela oddaný host, nestor RnR, nestárnoucí „Viki“.

Host večera - Viktor Sodoma

V úvodu této statě musím předeslat, že jsem respektoval většinové názory klubáků, kteří raději vidí kvalitní kapely s beatlesáckým repertoárem, než třeba některé méně podnětné hosty. Tato cesta však přinesla velké zklamání v oblasti návštěvnosti z řad veřejnosti, která rapidně oproti minulým letům poklesla. Důvod je jednoduchý, jakmile nedáte na plakáty a ostatní promotion zvučná a známá jména, tak i sebeslavnější beatle-revival běžné posluchačstvo z řad televizních vyseďavačů neosloví, protože se jednoduše v této oblasti nepohybuje. A tak pro příště vím, že tudy cesta nevede.

Vraťme se však k našemu Viktoru Sodomovi, který své vystoupení klubu slíbil v Průhoncích na vítání jara s Olympikem, a svůj slib dodržel. Vystoupení rozdělil na dvě části, a to na repertoár RnR z let šedesátých, kdy mu s živým doprovodem zcela bezchybně pomohla skupina Professor a druhou část věnoval Viktor 70. a 80. létům a svému velmi populárnímu bubble-gumovému repertoáru „papoušků Kakadu“. Je možné, že někomu nebyl po chuti, či se zdálo, že dramaturgicky vybočil z naší linie. Přiznám se, že tento repertoár Viktor zařadil na mou žádost zcela záměrně, protože právě tady jsem myslel na ostatní veřejnost, která pana Sodomu vnímá především z tohoto období, které bylo slavné, o tom nemusí být diskuze. Důležité je, že Viktor zcela výborně

Viktor Sodoma+Professor

a s drívem zpíval živě, a to jsem ocenil. Mnohé hvězdy, zářící silněji než Viktor, by toto odmítly a trapně by otvíraly ústa na kompletní

Viktor Sodoma

playback. Viktor mě především překvapil svou upřímností a odpovědností ke svému vystoupení. Která z jiných hvězd takhle živě po tolika letech zazpívá? Spočítali byste je na prstech jedné ruky. Na druhou stranu si Opatov i na tyto songy s radostí zakřepčil. Takže, milý Viktor, děkujeme a držíme palce, aby ti to takhle zpívalo ještě dlouho.

Osvědčená a „vyhraná“ parta

Nenapadá mě přesnější a výstižnější charakteristika pro další účinkující soubor v našem programu, to jest pro pražskou skupinu Professor, která z těch všech třinácti celorepublikových setkání měla absenci pouze na třech. Leč možné je, že už pro některé fandy je jejich prezentace a repertoár trochu okoukán. Na druhou stranu však dlouhodobé hraní přináší pozitivum v tom, že se chlapci nemusí tolik soustředit na interpretaci muziky a věnují se více pódiové show a různým legráčkám, což je jejich silná zbraň. Málokdy se stalo, že by návštěvníky Opatova nedostali na taneční parket a řádně je nerozběsnili. Zároveň vždy i částečně pokryjí potřebu těch posluchačů, co si libují v trochu tvrdší,

Viktor Sodoma

Professor a jeho hosté

až hardrockové prezentaci se současným moderním zvukem jejich kytar. Letošní vystoupení bylo přesvědčivější a ve větší pohodě a klidu odehrané, než minulý rok. Zpětně mě trochu mrzí, že jsem chlapcům nedal větší časový prostor, ale v té době jsem ještě pevně věřil v příjezd skupiny Bugles, kterou jsem nechtěl za jejich výpomoc ochudit o prostor k vystoupení. Jak čas ale ukázal, všechno bylo jinak. Pravidelní návštěvníci a pozorní posluchači si určitě všimli, že Professori se už dávno vyrovnali svými kvalitními vokály ostatním souborům a tento nedostatek je už dávnou minulostí. Vždyť názory návštěvníků v rubrice klubovny jen doplňují mnou zaznamenaný globální, kvalitativní posun této skupiny kupředu. Inu, kamarádi, i vám samozřejmě patří dík za vaše vystoupení, i když vás už trochu bereme jako klubový inventář.

Košká dávka optimismu a radost z muzicírování

Tak tohle prohlášení zdaleka ještě nevystihuje celou podstatu vystoupení bratislavské skupiny Chrobáky, která se nechtěně stala koncovkou, ale i trešničkou našeho programu-

Viktor Sodoma+Professor

Chrobáky

A najednou, jako když utne...

Letošní Opatov skončil naráz, najednou, jakoby nečekaně a bohužel zbytečně brzy. Tato skutečnost se stala terčem kritiky některých odcházejících návštěvníků, ale nemělo asi cenu nic vysvětlovat. Naši členové většinou s patřičnou tolerancí tuto věc pochopili, protože také věděli, co se stalo a znají podrobněji podmínky, za jakých se vystoupení jednotlivých subjektů domlouvají. Vystoupení jsou vykonávána prakticky za minimum nákladů, na bázi ryze přátelských dohod a podání ruky se slibem - přijedeme. Nemá tedy cenu meditoval o tom, jak a co by se mělo potrestat. Stalo se, a bohužel jsem si s tím neporadil. Ale známé přísloví říká: „Co tě nezabije, to tě posílí“ a já dodám také poučí. Dnes už vím, jak budu takovou situaci příště řešit, kdyby se nedej bůh v budoucnu opakovala. Ale to vám prozradím až příští rok na našem 14. srazu. Jediná věc, kterou už nezměním je, že jsem začal věřit na neštěstí přinášející třináctku.

Závěr

Všem účinkujícím jsem v předcházejících statích poděkoval, ale ještě jsem tak neučinil směrem k těm, co na setkání osobně se svými přáteli dorazili. Vážím si všech, co přišli a přijeli zdaleka i z blízka. Děkuji všem za jejich návštěvu i výbornou atmosféru, o kterou se postarali. Ze statistického hlediska jsme se posunuli oproti minulému roku s členskou účastí o 12 lidí do plusu. Ve svých snech se těším, až se konečně jednou zadaří a přijde rovná stovka klubáků, kterou jsme ještě nikdy nepřekonali. Letos přišli nejen ti, co chodí zcela pravidelně, ale uvítali jsme i nováčky. Doufám, že se jim v Praze líbilo a příště se posunou do kategorie stálých návštěvníků.

Na příští setkání chystám mnohé organizační změny v rezervacích i předprodeji, neboť i tady se objevily malé skvrnky na kráse. Prostě nemohu už všechno zvládnout sám, jak se doposud dělo, a tak budu hledat pomoc jiných. Už teď jsem začal pracovat na programu pro tento rok a věřím, že ta letošní, 14. klubová velko-show v Praze bude doslova úžasná a překoná všechny předcházející ročníky. A k novému roku byste si mohli dát zase vy předsevzetí, že tentokrát opravdu dorazíte a tu stovku tomu „nespokojenci“ Svátkovi překonáte. Tedy na viděnou i slyšenou v opatovském kulturáčku v 19:00 hodin, 7. prosince roku 2007 se těší tvůrce a organizátor této akce a autor tohoto článku.

Jiří Svátek

vého, třináctého beatlesáckého dortu na Opatově v Praze.

Rád na chlapce prozradím, že se do Prahy po dvou letech těšili jak dětičky na dudlík a na jejich vystoupení to bylo vidět i slyšet. Je jasné, že tahle dnes už vysokoškolská parta studentů na sobě opět řádně zapracovala a především si rozšířila hraný repertoár z té jednodušší rané éry i na fázi druhé poloviny šedesátých let. V globální kvalitě interpretace se skupina Chrobáků zase posunula kus dopředu za svým velkým košickým bratrem a vzorem. Já však především oceňuji na této skupině, že je při svém hraní zjevně zcela na stejné vlně, jako byli ve své době originální Brouci. Berou vše s nadhledem, humorem a věková příbuznost s originálem dává tušit, jak je hraní baví a jakou jim přináší radost. To vše, když se spojí s absolutním duševním pozitivizmem, tak nutně musí dojít k přenosu těchto emocí na posluchače, což se na Opatově pravidelně stává a pak je úspěch takové skupiny zaručen a já jen potvrzuji, že taky takové úžasné a odvazové vystoupení Chrobáků bylo. Chvillemi jsem jim až záviděl ten přímý tah „na bránu“ ve všem, do čeho se pustili. Malé chybičky jste v tom nadšení snad ani nemohli zpozorovat. Opatov šílel, řádil, tančil, zpíval a řval. Chrobáky přidávali a přidávali, nejen na přání publika, ale taky bohužel na moje prosby, protože jsem už věděl, že s další plánovanou kapelou nám teče do bot. Kluci dělali, co mohli, odehráli i kousky, které už vůbec zaznít neměly, snažili se pomoci. Této skupině patří od nás největší dík za její vyčerpávající koncert a doufám, že je potěším příslibem, že určitě nebyli na našem setkání naposled. Vezmu-li v úvahu, že hned brzy ráno po pár hodinách spánku se vydali opět do Bratislavy, musíme uznat, že i s cestou sem to byl pro ně opravdu vyčerpávající výlet. Přesto z nich celý večer energie jen stříkala. Takže, ještě jednou, chalani děkuju vám“.

Opět bylo vyprodáno